Doru Stoica

Suciu

Cateodata, noaptea, Suciu isi lua ciomagul si iesea in curte. Dinspre Mahalaua Rebegitilor se inaltau latraturile cainilor. Buni caini! Numai ce te prindeau si-ti rupeau turul pantalonilor. De unde sa stie ei pe cine sa muste si pe cine nu? Era mai simplu sa rada tot. Umblau in haite napadind trecatorii nevinovati. Suciu isi tinea respiratia cateva clipe si asculta: Hau! Hau! Hau! Se linistea: ala nu era latratul pentru hot. Se mai invartea putin, casca bine ochii in jur, apoi cobora tiptil in pivnita. Aprindea becul, rezema batul de butoiul cu vin si deschidea dulapul. Se bucura ca prostul. Inchise in cutii de sticla, in spatele borcanelor cu muraturi, hard-diskurile dormeau cuminti. S-ar fi zis ca visau: cate unul se trezea zumzaind, digerand informatia apoi adormea din nou.

Se aseza Suciu pe un scaunel si isi turna un pahar cu tuica. Mandria ii umfla pieptul: " Mai sa fie! Cine mai are ma, in satu' asta cinci mii da giga? Sunt al mai tare? Sunt! " Vorbe de chiabur nesatul.

Dadea paharul peste cap, se ridica oftand multumit, inchide dulapul cu cheia si se intorcea la culcare. Dar tot cu frica-n san dormea, de, te pui cu talharii din ziua de azi?! In rest, de, treaba om! Nu tinea dusmanie, nu umbla cu ibovnice, mai avea el patima betiei dar cine sa-i tina socoteala? Barbat ca toti barbatii: la casa lui, cu nevasta, copii...

Venea seara de la munca cu ochii blegiti de oboseala. O vedea pe Leana ca-i pune in strachina mancare proasta. Se invatase. "Iar, ma, femeie?! Of, Of, Leano! Ia mai bine da tu drumul la aparat".

Il stia de frica asta... Zbarnaia. Dadea fuga, se stergea pe maini de unsoare si lua din cui hartiuta aia cu semne straine. Pe polita, langa oalele cu smantana, acoperita cu un mileu crosetat de Leana, statea cuminte minunea casei. O ingrijea Leana ca pe ochii din cap. Si ce era? O cutie alba de plastic cu vreo suta de butoane patrate. Cu frica apasa muierea tasta dupa tasta cu ochii pe hartiuta lasata de barbosul care le vanduse minunatia. Lumina chioara a becului ii poleia mainile cu auriu. O privea Suciu: prin cate nu trecusera ei impreuna! Necazuri si bucurii marunte, deh, ca la omul sarman. De cand cu minunea asta parca o duceau mai bine. Cand termina Leana de apasat butoanele, Suciu lua de pe polita sapca aia cu fire, isi stergea fruntea nadusita si o punea pe cap. Bine mai era. Parca se deschideau portile raiului. Odata se schimba casa. Peretii varuiti cu alb se scofalceau si se indepartau facand loc mobilelor. Ce mai mobila! D-aia de

vazuse Suciu intr-un serial american la televizor. Fotolii imbracate in piele, scaune tapitate cu tesatura fina si masa! Masa incarcata cu de toate cum nu vazuse neam de neamul lui. Manca Suciu. Stingea. Se bateau nebunii la gura lui. Se minuna Leana ca sfarama omul ei ceapa si manca cu mamaliga de nici nu mai mesteca. Dar stia, stia ca Suciu vedea bunatatile stand in fata lui si isi potolea foamea cu frigarui si icre negre si mititei si ciorbe de toate felurile si fructe de-alea de nu cresteau decat peste mari. I se umplea burta. Lua sapca de pe cap, isi facea cruce si bolborosea: multumesc Doamne ca am avut ce pune pe masa. Se inopta. Dinspre balta se auzeau broastele intrecandu-se in oracait si vantul cald de vara aducea miros de trestie putreda. Nu-i mai trebuia omului aparatul. Se aseza pe prispa casei si isi rasucea o tigara. Sosea si Leana cu o ulcica de vin. Unul langa altul asteptau sa-i biruie somnul. Traiau. Duminica dimineata se trezea cu Grigore la poarta, injura Suciu de cand il vedea dand coltu'. Mortii matii de sarantoc... sa traiti tovarasu Grigore, ce vant va aduce pa la mine? Parca nu stia! Stia, n-ar mai fi stiut! Umbla umflatu asta de Grigore ca ciuma din poarta-n poarta punand sula-n coasta oamenilor. Juma' din sat l-ar fi strans cu bucurie de gat.

Iesea Suciu la poarta sa dea mana cu activistu'. Se dadeau in vorba, sa traiesti nea Suciule, ce mai faci, copiii cresc, e, ce sa-i faci, ca har, ca mar tot acolo ajungeau: unde voia Grigore. La colectiva. "Ia zi mai nea Suciule: te mai gandisi la chestia noastra?". Se inverzea asta: 'mnezeii ma-tii da vandut, injura el in gand, nu ma lasi raie, nu ma lasi!. "Pai ce sa ma mai gandesc tovarasu' Grigore?! Io sunt multumit cu ce am, nu-mi trebuie mai mult. De ce sa dau io tot spatiul meu ca sa intru in GVC?"

Activistu il asculta si se innegurea: "Bine, tovarasu Suciu, deci nu vrei sa faci parte din colectivitatea in mijlocul careia traiesti, nu vrei sa traim cu totii mai bine, sa avem memorie suficienta, sa introducem Internetu' in sat, sa avem softuri instructive si bune, nu vrei sa urmezi linia guvernului nostru..."

Suciu tacea cu ochii-n pamant dar ce era in capul lui, numai Dumnezeu stia: "Innecateai cu guvernul tau cu tot in apa Teleajenului unde-i pacura mai groasa ".

Bietului Suciu tot de la Grigore i s-a tras si moartea. Intr-o duminica nu l-a mai rabdat inima si a smuls un par din gard. L-a fugarit pe activist pana in marginea satului. Se stransese lumea pe la porti razand si dand cu huo. Se bucurau oamenii, n-aveai cum sa-i opresti. Pe inserat, la poarta lui Suciu a oprit un teveu kaki. Au coborat trei haidamaci in haine de piele si l-

au saltat. Huidumele injurau si-i carau pumni. Simtea Suciu mirosul amestecat de praf si sange si mai mult de sperietura urla. Cine sa-i sara in ajutor?. L-au dus inapoi a doua zi. Nici n-au oprit masina. L-au azvarlit din mers in sant: un sac de oase inrosit de sange. Spre seara unul din copii l-a chemat pe parintele Ioan. Il stia asta pe Suciu ca nu da pe la biserica nici sa-l pici cu ceara dar ce sa-i faci? A venit cat a putut de repede. Cand a dat sa intre in casa s-a ciocnit cu unul barbos si imbracat fistichiu cu o geanta din care atarnau sarme subtiri. S-a suparat popa: adica, vorba aia, pe cine chemi cand moare omu', pe slujitorul Domnului sau pe uciga-l toaca?

Suciu s-a stins spre miezul noptii. Plangeau bietii copii de rupeau inima satului. Numai gura Leanei nu se auzea. Statea tacuta in mijlocul casei. Nu plangea, nu se vaita. Parca-i venea sa rada. Pasa-mi-te stia ea ceva dar nu spunea nimanui. S-au strins neamurile, l-au imbaiat, l-au imbracat in hainele de ginerica si l-au asezat in cosciug. La biserica s-au pus pe tras clopotele. Tragea Ilie, nebunu' satului de sfoara si radea in hohote de rasuna clopotnita: "Baa, l-am ingropat si p-asta baaa, vazura-ti?! Hai, care mai crapi baaa!".

L-au ingropat intr-o zi ploioasa. Vai de mama lui de prapadit: de frica ploii nici nu se incumetase lumea sa mearga la cimitir. Dupa cosgiug, trei babe ahtiate dupa pomeni, vreo doi betivi si neamurile mortului. Plangeau astia. Leana, tot cu dintii ranjiti: rusine mare. O vedeau femeile de dupa perdele si o blestemau: a dracului! Ia uite la ea. Se bucura cateaua! Ce stiau ele? In sufletul Leanei inflorea nerabdarea si dorul dupa barbatu-sau. Il astepta. Si a venit. La trei zile dupa ingropaciune, Suciu a sosit pe firul de telefon. A dat de stire in casele tuturor ca s-a intors, a intrat peste ei prin sepci si prin sarme, le-a scris in cap cu litere de foc: " Ba mocofanilor! Credeati ca ati scapat de mine? Ha, ha! Uite ba Ilie ca m-am intors, ba!.

S-a dus la nevasta-sa. Ce-i pasa femeii ca il dusese la cimitir. Parca visase. N-avea decat sa-si puna sarmele pe ea si acolo era Suciu. Mancau amandoi, se iubeau, o mai batea barbatul dar ce? E femeie aia care nu ia cate o palma?

Se invatasera oamenii. La carciuma ciocneau si cu al mort, se imbatau cu totii si povestea Suciu... Doamne ce-i mai placea sa povesteasca! Acum umbla prin toata lumea si vedea toate draciile de pe pamant. Dar seara tot acasa se intorcea. La a lui.

A mai calcat el stramb (a prins-o activistu' pe nevasta-sa cu Suciu in cap de vreo trei ori), s-a mai lipit de cate-o ibovnica, a intrat beat in memoria colectiva si le-a schimbat alora parolele, de, ca tot omu', acum o-ti vrea sa fie

sfant? Se invatasera si copiii: cand batea vantul peste camp si se leganau firele de telefon ei isi spuneau unul altuia asa seriosi cum sunt copiii: Iar se duce nea Suciu beat acasa. Saru' mana nea Suciule, ce mai faci?

Iar asta parca-i auzea: carmea spre maidanul de langa iaz, puneau circarii caluseii, se infigea ca sula-n mamaliga in sistemul alora si dai si pune-te pe stricat. Pornea comediile, masinutele. Din gheretele mititele tasneau valuri de floricele de porumb si se varsa vata pe bat. Bucuria copiilor. Se jucau pana dimineata cand soseau ai batranii turbati de grija. Ii bateau pe ai mici de-i uscau dar zambeau cand il simteau pe Suciu furisandu-se poznas. Ce stia el? Parca era un copil. Si pentru copii venea primavara...